

SEKMADIENIO SKAITINIAI
LITAUISK søndagsblad
1. SØNDAG I FASTEN
I GAVĖNIOS SEKMADIENIS (A/ABC)

Pirmasis skaitinys (Pr 2, 7–9; 3, 1–7a)

Viešpats Dievas iš dirvos žemių nulipdė žmogų ir įkvėpė jam į šnerves gyvybės kvapą. Taip žmogus tapo gyva būtybe. Paskui Viešpats Dievas Edene, rytuose, įveisė sodą ir jame apgyvendino žmogų, kurį buvo sutvėręs. Viešpats Dievas augino dirvoje visokių medžių, patraukliai atrodančių, su valgomais vaisiais, o sodo viduryje – gyvybės medį bei gero ir pikto pažinimo medį. Angis buvo suktesnė už visus lauko žvėris, kuriuos Viešpats Dievas buvo sutvėręs. Ji užkalbino moterį: „Ar Dievas iš tikro pasakė: 'Jums nevalia valgyti nė nuo vieno sodo medžio'?“ Moteriškė angiai atkirto: „Mes galime valgyti sodo medžių vaisius. Tik apie vaisius medžio, kuris stovi sodo viduryje, Dievas pasakė: 'Jų nevalia jums valgyti, nei liesti, kitaip jūs numirsite““. Į tai angis atsiliepė moteriai: „O, ne! Jūs nenumirsite. Dievas mat žino, kad, jų užvalgius, atsivers jums akys; jūs tapsite kaip Dievas: pažinsite gera ir pikta!“ Ir moteris matė, kad būtų puiku paragauti nuo medžio, kad medis gražus pažiūrėti ir viliojo tapti gudriai. Ji ėmė ir nuskyne jo vaisių, ir valgė; davė ir vyrui, kuris buvo prie jos; tas irgi valgė. Tuomet atsivėrė jiems akys, ir jie pamatė esą nuogi. Todėl iš figos lapų jie nusipynė prijuostas. Tai Dievo žodis. **Dėkojame Dievui.**

Atliepiamoji psalmė (Ps 50, 3–6a. 12–14. 17)

P. Pasigailėk mūsų, Viešpatie: mes esame tau nusidėję.

Pasigailėk manęs, Dieve: tu didžiai gailėstingas.
Gerumas tavo beribis,– naikinki mano kaltybę.
Grynai nuplauk mano dėmę,
numazgok mano kalbę! – **P.**

Aš savo kaltybę pažįstu,
man vis akyse mana nedorybė.
Aš tau, tiktai tau esu nusidėjęs:
dariau, ką laikai tu piktybe. – **P.**

Sutverk širdį man tyrą, o Dieve,
many nepalaužiamą dvasią atnaujink.
Vai, neatstumki manęs nuo savojo veido,
prarast tavo šventąją dvasią neleiski! – **P.**

Išgelbėk mane, ir būsiu laimingas.
Padaryk mane didžiadvasį!

Tu mano lūpose, Viešpatie, būsi,
manoji burna tave šlovins. – P.

Antrasis skaitinys (Rom 5, 12. (13-16). 17–19)

Broliai! Kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, ir taip mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo. [Nuodėmė buvo pasaulyje ir iki įstatymo, bet, nesant įstatymo, nuodėmė negalėjo būti įskaitoma. Vis dėlto nuo Adomo iki Mozės viešpatavo mirtis, netgi tiems, kurie nebuvo padarę nuodėmių, panašių į nusikaltimą Adomo, kuris buvo Būsimojo pirmavaizdis. Bet ne taip yra su dovana, kaip su kalte. Jei dėl vieno žmogaus nusidėjimo turėjo mirti daugelis, tai dar labiau Dievo malonė ir vieno žmogaus, Jėzaus Kristaus, malonės dovana su kaupu atiteko daugybei. Ir ne taip yra su dovana, kaip su vieno žmogaus nusikaltimu. Juk teismas iš vieno nusikaltimo priėjo iki pasmerkimo, o malonė, iš daugybės nusikaltimų atvedė iki nuteisinimo.] Jei dėl vieno žmogaus nusikaltimo mirtis įsiviešpatavo per tą vieną, tai nepalyginti labiau tie, kurie su perteklium gauna malonės bei teisumo dovaną, viešpataus gyvenime per vieną Jėzų Kristų. Taigi, kaip vieno žmogaus nusikaltimas visiems žmonėms užtraukė pasmerkimą, taip vieno teisos darbas visiems laimėjo nuteisinimą, kad gyventų. Kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis tapo nusidėjėliai, taip ir vieno klusnumu daugelis taps teisūs. **Tai Dievo žodis.**

Dėkojame Dievui.

Posmelis prieš evangeliją (Mt 4, 4b)

Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.

Evangelija (Mt 4, 1–11)

Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad ten būtų velnio gundomas. Išpaspinkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas. Prie jo prisiartino gundytojas ir tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona“. Bet Jėzus atsakė: „Parašyta: 'Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų' “. Tada velnias jį paima į šventąjį miestą, pastato ant šventyklos šelmens ir sako: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: 'Jis lieps savo angelams globoti tave, ir jie nešios tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenis' “. Jėzus jam atsako: „Taipogi parašyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo' “. Velnias vėl paima jį į labai aukštą kalną ir, rodydamas viso pasaulio karalystes bei jų didingumą, taria: „Visa tai aš tau atiduosiu, jei, parpuolęs ant žemės, pagarbinsi mane“. Tada Jėzus atsako: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: 'Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!' “. Tuomet velnias nuo jo atsitraukė; štai angelai prisiartino ir jam tarnavo. **Tai Viešpaties žodis. Šlovė Tau Kristau!**

Kviečiame apsilankyti parapijos svetainėje adresu: <http://fredrikstad.katolsk.no>